

Sygn. akt II Ka 67/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Ruszala

Sędziowie: SSO Janusz Szarek

SSO Mariusz Hanus (spraw.)

Protokolant: sekr. sądowy Gabriela Szymańska-Such

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – **Andrzeja Gadzały**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 roku

sprawy **G. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art.178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 22 grudnia 2014 roku, sygn. akt II K 290/14

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata H. S. – Kancelaria Adwokacka w J. kwotę 516,60 zł

/pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego G. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014r. sygn. akt **II K 290/14** Sąd Rejonowy w Jaśle uznał oskarżonego **G. K.** za winnego tego, że: w dniu 29 marca 2014r. w Ł. rejonu (...) kierował samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...), w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia sygn. akt II K 1098/02/S tj. za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 kk.

Za to przestępstwo Sąd skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. art. 69 § 1, 2 i 4 kk w związku z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 42 § 2 kk w związku z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Nadto na podstawie art. 624§ 1 kpk i art.17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył mu opłaty. Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. S. kwotę 612 zł (sześćset

dwanaście złotych) powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego z urzędu, na zasadzie art. 425 § 1, 2 i 3 kpk, art. 426 § 1 kpk oraz art. 444 kpk. Obrońca na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 i 4 kpk zarzucił:

I. na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 108 kk i art. 178a § 4 kk, polegające na braku wyeliminowania przez Sąd pierwszej instancji z opisu czynu sformułowania „będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia sygn. akt II K 1098/02/S, które winno skutkować odstąpieniem od skazania na podstawie art. 178a § 4 kk i uznaniem, iż oskarżony popełnił przestępstwo z art. 178a § 1 kk, który to artykuł winien być również podstawą wymiaru kary. Błąd ten wynika z faktu, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż w dacie orzekania nie nastąpiło zatarcie skazania w sprawie II K 1098/02/S.

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata gdy podstawą orzekania winien być art. 178a § 1 kk, który przewiduje łagodniejszą odpowiedzialność karną, a wymierzona kara jest znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

III. rażąco niewspółmierność odnośnie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat w sytuacji, gdy w pełni adekwatne byłoby orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Wskazując na powyższe, obrońca na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o
- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze bądź łagodniejszego rodzaju, oraz o
- zasądzenie kosztów obrony z urzędu za postępowanie apelacyjne, które nie zostały uiszczone w całości bądź części.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest całkowicie bezzasadna.

Podkreślić należy, iż kwestie zatarcia skazania uregulowane są w rozdziale XII kodeksu karnego. Przepis art. 107 § 1 kk wprost stanowi, że zatarcie skazania w sytuacji wymierzenia kary pozbawienia wolności następuje dopiero po upływie 10 lat od wykonania, darowania lub przedawnienia jej wykonania.

Zaś art. 108 kk regulujący powyższą materię przy zbiegu skazań przewiduje, iż w sytuacji skazania sprawcy za dwa lub więcej pozostających w zbiegu przestępstw, jak również wówczas, jeżeli skazany po rozpoczęciu lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

Biorąc powyższe pod uwagę należałoby przyjąć, iż do zatarcia skazania w sprawie II K 1098/02/S doszłoby z dniem 20 sierpnia 2014r. (w dniu bowiem 19 sierpnia 2004r. oskarżony skończył odbywanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem k. 12) pod warunkiem, że do tego dnia oskarżony nie dopuściłby się innych przestępstw (art. 107 § 1 kk) gdyż w przeciwnej sytuacji zastosowanie znajdzie rozwiązanie przewidziane w art. 108 kk.

Tymczasem, w tym okresie oskarżony był trzykrotnie karany, za przestępstwa w sprawach II K 307/08, II K 9/10, II KS 86/10/P, z których to wyroków do dnia dzisiejszego wykonał jedynie karę grzywny ze sprawy II K 9/10, zaś kary orzeczone w pozostałych sprawach nadal nie zostały wykonane i nie nastąpiło przedawnienie ich wykonania, o ich zatarcu mowy być więc nie może.

Tym samym, zgodnie z art. 108 kk nie doszło do zatarcia skazania ze sprawy II K 1098/02/S, albowiem mogłoby to nastąpić tylko w razie spełnienia przesłanek do zatarcia skazania z pozostałych, a wskazanych wyżej orzeczeniach, a z taką sytuacją, jak to wykazano w niniejszej sprawie, do czynienia nie mamy.

Stąd też tożsame ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej materii są całkowicie trafne i prawidłowe, co w konsekwencji pozwala uznać, iż zasadnie w/w Organ uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk, a nie z art. 178a § 1 kk, o co wnioskował obrońca.

Również za całkowicie niezasadny należy uznać zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego kary.

Podnieść bowiem trzeba, że ustawodawca obostrzył pojęcie „niewspółmierności kary” zawężającym znamieniem „rażącej”. To ostatnie pojęcie zostało sprecyzowane w praktyce jako różnica „wyraźna”, „bijąca w oczy”, czy „oślepiająca” (porównaj SA w Krakowie z 28.05.2010r II AKa 82/10 KZS 2010/6/45). Należy więc przez to rozumieć nie dającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą która powinna zostać orzeczona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (patrz wyrok SN z 22.10.2007r SNO 75/07, LEX nr 569073).

Podkreślić należy, iż G. K. był już wielokrotnie karany, w tym dwukrotnie za kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Odpowiada on w warunkach art. 178a § 4 kk, za który to czyn co do zasady wymierzona winna być kara bezwzględna pozbawienia wolności. Co więcej, uczynił to mając pełną świadomość swojego stanu nietrzeźwości: rosnące stężenie alkoholu i jego wysokość potwierdzona badaniami przekonują, że rozpoczął on jazdę tuż po zakończeniu jego spożywania w ilościach, które nie mogły budzić najmniejszych wątpliwości, co do możliwości wywołania stężenia w organizmie w wysokości znacznie przekraczającej dopuszczalne przez prawo wielkości.

Owszem, od ostatniego skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 kk upłynął okres ponad 10 lat, oskarżony poruszał się w godzinach późnonocnych przejeżdżając drogą publiczną jedynie niewielki odcinek, jednakże okoliczności te przede wszystkim miały decydujący wpływ na przyjęcie istnienia w sprawie szczególnie uzasadnionego wypadku o którym mowa w art. 69 § 4 kk, decydującego o możliwości warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, lecz stopnia winy oskarżonego z pewnością nie umniejszały.

Biorąc to wszystko pod uwagę nie sposób przyjąć, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat, jak i też środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w rozmiarze 2 lat, a więc ustalone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, są rażąco surowe, co uzasadniałoby ich korektę w ramach postępowania odwoławczego.

Wręcz odwrotnie, należałoby raczej rozważać je w kategoriach rażącej łagodności, uwzględniając dotychczasową linię życia oskarżonego oraz okoliczności popełnienia będącego przedmiotem postępowania przestępstwa, o których wyżej była mowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną. Podstawą orzeczenia Sądu Odwoławczego stanowiły przepisy art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 i pkt 4 kpk, art. 449 kpk, art. 455 kpk i art. 456 kpk.

Rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk albowiem oskarżony jest osobą, która nie posiada stałych dochodów.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono po myśli § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).